

aktioner over for overbelastning fysisk og psykisk og grundlæggende træning og teori omkring samtalen og samarbejdet med et menneske i nød/krise. Undervisningen kan gives på forskellige niveauer afhængig af de enkelte faggruppers behov. Derudover undervises de enkelte faggrupper i egne teorier og metoder. For de mellemlange videregående uddannelsers vedkommende er bachelorgraden en afsluttet erhvervsuddannelse.

De sundhedsfaglige uddannelser på niveau IV vil være 2-3-årige kandidatuddannelser inklusive praktik. Enkelte undervisningsenheder kan tilbydes flere faggrupper samtidig, men fortrinsvis tales der her om egen faggruppeundervisning, f.eks. uddannelse til læge (basic doctor), tandlæge eller psykolog. Derudover vil der kunne udbydes kandidatuddannelser som videreuddannelse til sundhedspersonale med en mellemlang videregående uddannelse.

De fem sundhedsfakulteter tænkes placeret på de nuværende fem universiteter. De skoler, der befinder sig uden for universitetsbyerne, tænkes knyttet til det nærmeste universitet. Men det er væsentligt, at der på alle skoler uanset placering kan gives brede bacheloruddannelser og ikke kun de nuværende meget snævert erhvervsrettede.

Specielt hvad angår lægeuddannelsen, skal der lægges mere vægt på de praktiske sider af lægegeringen. En lægeuddannelse skal ikke være en forbedrelse til en forskergerning, men skal rettes mod praktisk beskæftigelse med sundhed og sygdom i lokalsamfundet. Og derfor skal praktikken ikke kun finde sted på universitetshospitaler, men også på almindelige sygehuse og lægehuse. Uddannelsen skal

som nu afsluttes med tjeneste som fungerende reservelæge på et sygehus. Specialistuddannelsen skal i store træk foregå som nu. Her er de store specialiserede hospitaler naturlige uddannelsessteder.

For de sundhedsuddannede, der skal være forskere, skal der tilbydes Ph.D.-uddannelser oven på kandidatuddannelserne med et væsentligt islæt af metodekurser. Ph.D.-uddannelserne skal finde sted på de samme fakulteter, der udbyder kandidatuddannelser. Denne del skal styrkes, så Danmark fortsat kan være forrest internationalt. Det er et centralt element i beslutningsforslaget, at god sundhedsuddannelse og -forskning er tværfaglig og fra grundlæggende praktik til forskning må bygge på både teoretisk og praktisk erfaring. Derfor må forskningens tyngdepunkt flytte sig fra specialeforskning til forskning med udgangspunkt i sundhedsfremme og forebyggelse. En tilgang af forskere med udgangspunkt i f.eks. sygepleje og ergoterapi vil bidrage til en bredere forskningsprofil end den traditionelle.

Ved de foreslåede omlægninger af sundhedsuddannelserne vil Danmark kunne leve op til WHO's retningslinier for verdenssamfundets sundhedspolitik:

- Lighed og retfærdighed i sundhed.
- Opprioritering af sundhedsfremme og forebyggelse.
- Lokalsamfundets behov skal være styrende.
- Demokratisering af sundhedsvæsenet.
- Tværfagligt samarbejde mellem professionerne.
- Samordnet indsats på tværs af sektorerne.
- Øget internationalt samarbejde.